

NOTAT

Bilag 1

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

J.nr. 2017-2600

Statsstøtteretlig vurdering af Arbejdsmarkedets Feriefonds låneportefølje - UDKAST

1. Indledning og sammenfatning

Beskæftigelsesministeriet har bedt os foretage en vurdering af, i hvilket omfang det vil udgøre statsstøtte omfattet af EU's statsstøtteregele, såfremt Arbejdsmarkedets Feriefond (AFF) eftergiver sin nuværende låneportefølje eller fortsætter med at administrere låneporteføljen som hidtil.

...

AFF er en selvejende institution, der er oprettet i henhold til ferieloven. Fondens vedtægter bliver fastsat af beskæftigelsesministeren, der ligeledes udpeger fondens bestyrelse.

Lånene er ydet til danske vandrerhjem, handicapferiecentre og kultur- og naturinstitutioner. Lånene har en samlet nominel værdi af ca. DKK 867 mio. og er ydet rente- og afdragsfrit. Lånene har en løbetid på sædvanligvis 25 år og er i visse tilfælde blevet forlænget.

Vores vurdering tager udgangspunkt i en situation, hvor AFF eftergiver de enkelte låneengagementer fuldt ud, dvs. at låntageren modtager hele lånebeløbet som tilskud...

Det centrale for vores vurdering er, om de konkrete lån er ydet til en låntagers udøvelse af økonomisk aktivitet, og om en eftergivelse af lånene (eller andre mindre fordelagtige foranstaltninger) konkret vil kunne påvirke samhandlen mellem medlemsstaterne i statsstøtteretlig forstand.

...

2. Den statsstøtteretlige ramme

Artikel 107, stk. 1, TEUF, indeholder et generelt forbud mod statsstøtte. Bestemelsen fastslår ”statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, [er] uforenelig med det indre marked i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.”

Ifølge EU-Domstolens praksis skal følgende kumulative betingelser være opfyldt, for at en offentlig foranstaltning omfattes af statsstøttebegrebet i artikel 107, stk. 1, TEUF:

1. Støtten skal indebære brug af statsmidler.
2. Der skal være tale om støtte til virksomheder (økonomisk aktivitet).
3. Støtten skal give modtageren en økonomisk fordel.
4. Støtten skal være sektiv.
5. Støtten skal fordreje eller true med at fordreje konkurrencen.
6. Støtten skal potentielt kunne påvirke samhandelen i det indre marked.

Artikel 108, stk. 3, TEUF, indeholder en stand still-forpligtelse, som indebærer, at medlemsstaterne ikke må iværksætte nye statsstøtteordninger eller tildele individuel støtte til en virksomhed uden forudgående notifikation til og godkendelse af Kommissionen. Kommissionen har mulighed for at erklære statsstøtte for forenelig med det indre marked i henhold til en række undtagelsesbestemmelser i navnlig artikel 107, stk. 2 og 3, TEUF. Anvendelsen af undtagelsesbestemmelserne er på en række områder normeret af Kommissionen i retningslinjer m.v.¹

Derudover vil medlemsstaterne kunne yde støtte uden Kommissionens forudgående individuelle notifikation, hvis støtten opfylder betingelserne i de minimis- og gruppefritagelsesforordninger, som giver mulighed for at yde visse former for støtte uden at foretage notifikation til Kommissionen. Statsstøttereglerne finder

¹ Herudover har Kommissionen vedtaget en række horisontale og sektorspecifikke retningslinjer, som Kommissionen anvender i sin vurdering af, om anmeldte støtteforanstaltninger kan erklæres for forenelig med det indre marked. Støtteordninger, der ikke falder inden for anvendelsesområdet af de afledte retsakter og retningslinjer kan søges godkendt direkte på baggrund af traktatens undtagelsesbestemmelser.

endvidere ikke anvendelse på tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (public service), hvis det ville hindre udførelsen af tjenesteydelsen, jf. artikel 106, stk. 2, TEUF.

Statsstøtte, der tildeles uden Kommissionens forudgående godkendelse, og som ikke tildeles inden for rammerne af en gruppefritagelsesforordning (eller en de minimis-forordning), er ulovlig støtte, som Kommissionen, f.eks. på baggrund af en klage, vil kunne kræve, at støttemodtageren tilbagebetaler til medlemsstatens myndigheder inklusive renter. Ligeledes kan en national domstol pålægge en støttemodtager at tilbagebetale ulovlig statsstøtte, og eventuelle konkurrenter, f.eks. hoteller eller turistattraktioner, kan principielt rejse et erstatningskrav over for myndighederne for tab lidt som følge af tildeling af ulovlig statsstøtte.

3. Fondens udlån og statsstøttebegrebet

Der foreligger alene statsstøtte i EUF-traktatens artikel 107, stk. 1's forstand, hvis samtlige seks betingelser for statsstøtte er opfyldt i relation til AFFs enkelte udlån.

...

3.1 Økonomisk aktivitet

Ifølge EU-Domstolens praksis er en virksomhed i EU's statsstøttereglers forstand enhver enhed, der udøver økonomisk aktivitet – dvs. enhver aktivitet, der består i at levere varer eller tjenesteydelser på et marked. Ved vurderingen heraf har det væsentlig betydning, om der leveres varer eller tjenesteydelser mod betaling af et vederlag, der reelt udgør en modydelse for realydelsen. Hvis dette ikke er tilfældet, f.eks. fordi der er tale om ydelser, der leveres som led i velgørenhed, og som finansieres fuldt ud af leverandøren (organisationen, foreningen etc.), taler dette for, at der ikke er tale om økonomisk aktivitet.

Hvorvidt en given enhed skal betragtes som en virksomhed, vil således udelukkende afhænge af, hvilke aktiviteter den udøver. Det har navnlig følgende konsekvenser:

For det første er den pågældende enheds retlige form ifølge national ret ikke afgørende. For det andet afhænger anvendelsen af statsstøttereglerne ikke af, om enheden er etableret med gevinst for øje. Humanitære, velgørende og andre non-profit organisationer kan også udbyde varer og tjenesteydelser på et marked, f.eks. restaurations- og hotelvirksomhed, salg af bøger, tøj og andet merchandise med henblik på fundraising. For det trede sker vurderingen af, om en enhed er en virksomhed, altid i forhold til en bestemt aktivitet. En enhed, som både har økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter, anses kun for at være en virksomhed i forhold til de økonomiske aktiviteter.

Hvis en enhed udøver både økonomisk og ikke-økonomisk aktivitet, bør disse aktiviteter efter fast praksis som udgangspunkt betragtes adskilt, hvis adskillelse er meningsfuld. Kommissionen har imidlertid udviklet den praksis, at hvis en infrastruktur kan anvendes til både økonomisk og ikke-økonomisk aktivitet, men næsten udelukkende anvendes til ikke-økonomisk aktivitet, så kan finansieringen af infrastrukturen som helhed falde uden for statsstøttereplernes anvendelsesområde under forudsætning af, at den økonomiske anvendelse forbliver rent accessorisk.² De accessoriske økonomiske aktiviteter påvirker således ikke den overordnede klassifikation af en aktivitet som ikke-økonomisk.³

Ved accessoriske aktiviteter forstås aktiviteter, som er direkte knyttet til og nødvendige for infrastrukturens drift, eller som er uløseligt forbundet med dens væsentligste ikke-økonomiske anvendelse. Dette anses for at være tilfældet, når en økonomisk aktivitet kræver de samme ressourcer, som de primære ikke-økonomiske aktiviteter, f.eks. materialer, udstyr, arbejdskraft eller anlægsaktiver. Accessoriske økonomiske aktiviteter skal forblive af et begrænset omfang i forhold til infrastrukturens kapacitet, hvilket efter Kommissionens opfattelse betyder, at kapacitet anvendt til økonomiske aktiviteter ikke må overstige 20 % af infrastrukturens samlede årlige kapacitet.⁴

Som eksempler på accessoriske økonomiske aktiviteter har Kommissionen nævnt restauranter, butikker eller betalingsparkering i forbindelse med en infrastruktur. Kommissionens betragtning er, at sådanne faciliteter i tilknytning til den primære ikke-økonomiske infrastruktur normalt ikke påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, eftersom det er usandsynligt, at faciliteterne i sig selv vil tiltrække kunder fra andre medlemsstater, og at finansieringen af faciliteterne har andet end en marginal indvirkning på grænseoverskridende investeringer eller etableringer.⁵

Særligt om kultur og bevarelse af kulturarven, herunder naturbeskyttelse

EU-Domstolens og Kommissionens praksis om støtte til kultur og kulturarv er forholdsvis begrænset. Kommissionen har i de seneste år i stigende omfang anvendt en sektoropdelt tilgang ved vurderingen af, f.eks. hvornår en aktivitet er en øko-

² Statsstøttemeddelelsen punkt 207.

³ Kommissionens Infrastructure Analytical Grid no. 5 – Construction of culture infrastructure, punkt 7.

⁴ Statsstøttemeddelelsen punkt 207.

⁵ Statsstøttemeddelelsen punkt 207. Se også forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs af 24. januar 2002 i dom Spanien mod Kommissionen, C-113/00, ECLI:EU:C:2002:50, præmis 25.

nomisk aktivitet. I meddelelsen om statsstøttebegrebet har Kommissionen således søgt at præcisere, hvornår netop kulturelle institutioner og aktiviteter mv. anses for at være af ikke-økonomisk karakter.

Kultur og beskyttelse af kulturarv dækker efter Kommissionens opfattelse et bredt spektrum af forskellige formål og aktiviteter, bl.a. museer, arkiver, biblioteker, centre og steder for kunst og kultur, teatre, operaer, koncertsale, arkæologiske fundsteder, monumenter, steder og bygninger af historisk interesse, traditionelle skikke og kunsthåndværk, festivaler og udstillinger samt kulturelle og kunstneriske uddannelsesaktiviteter. Kommissionen har også fremhævet, at Europas rige naturarv, herunder bevarelse af biodiversiteten, levesteder og arter giver samfundene i Unionen fordele af stor værdi.⁶

Det er Kommissionens opfattelse, at offentlig finansiering af kultur eller bevarelse af kulturarven (herunder naturbeskyttelse), som offentligheden har gratis adgang til, opfylder et rent socialt og kulturelt formål, som er af ikke-økonomisk karakter.⁷

Ligeledes ændrer det forhold, at besøgende på en kulturel institution mv., som er åben for offentligheden, skal betale et beløb, der kun dækker en brøkdel af de faktiske omkostninger, ikke aktivitetens ikke-økonomiske karakter, eftersom beløbet ikke kan anses for at være et reelt vederlag for den leverede tjeneste. Domstolens og Kommissionens praksis inden for finansiering af undervisningsaktiviteter og offentlig infrastruktur peger på tilsvarende måde i retning af, at ydelser, der leveres gratis eller mod symbolsk betaling, ikke er af økonomisk karakter.⁸

I modsætning hertil bør aktiviteter, der vedrører kultur eller bevarelse af kulturarven (herunder naturbeskyttelse), og som primært finansieres af besøgende, brugerbetaling eller gennem andre kommercielle tiltag (f.eks. kommercielle udstillinger, biografier, kommercielle koncerter og festivaler), ifølge Kommissionen betragtes som økonomiske aktiviteter. Det samme gælder aktiviteter, som udelukkende kommer visse virksomheder snarere end offentligheden til gode (f.eks. restaurering af en historisk bygning, der anvendes af en privat virksomhed).

Endelig anfører Kommissionen, at mange aktiviteter vedrørende kultur og bevarelse af kulturarven objektivt set ikke er substituerbare (som f.eks. at føre offentlige arkiver, der indeholder enestående dokumenter), og det er derfor udelukket,

⁶ Se statsstøttebegrebsmeddelelsens punkt 33.

⁷ Se også SA.34891 (2012/N) — Polen — Statsstøtte til Związek Gmin Fortecznych Twierdzy Przemyśl.

⁸ Se statsstøttebegrebsmeddelelsens punkt 28-35 og 203.

at der skulle findes et egentligt marked, hvorfor disse aktiviteter også vil kunne være af ikke-økonomisk karakter.⁹

3.2 Samhandelseffekt

Ifølge EU-Domstolen vil finansiel støtte, der styrker en virksomheds stilling i forhold til andre virksomheder, som den konkurrerer med inden for det indre marked, kunne fordreje konkurrencen og påvirke samhandlen mellem medlemsstaterne.¹⁰ Der gælder således ikke et mærkbarhedskrav i statsstøtteren. Den omstændighed, at en støtte er forholdsvis ubetydelig, eller at den støttemodtagende virksomhed er af beskeden størrelse, udelukker således ikke på forhånd, at konkurrencen og samhandelen kan være påvirket.¹¹

Traditionelt antages det, at kriteriet om samhandelspåvirkning normalt er opfyldt, hvis støtten tildeles virksomheder, der opererer på et marked, der er åbent for konkurrence. Dette indebærer bl.a., at støtte til en given virksomhed eller aktivitet også vil kunne påvirke samhandelen, selv om støttemodtageren ikke selv er direkte involveret i grænseoverskridende handel. Dette er i særlig grad tilfældet, når virksomheden drives tæt ved grænsen mellem to medlemsstater.¹²

Kommissionen har de seneste år udviklet en betydeligt mere lempelig og konkret tilgang til vurderingen af, om en konkret støtte kan antages at påvirke samhandelen mellem EU's medlemsstater.¹³ I en række nyere afgørelser har Kommissionen således i lyset af sagernes ganske konkrete omstændigheder fundet, at en foranstaltning kun havde rent lokal virkning og følgelig ikke påvirkede samhandelen mellem medlemsstaterne – og derfor ikke var omfattet af EU's statsstøtteregler. I disse sager fastslog Kommissionen, at støttemodtageren leverede varer eller tjenesteydelser i et begrænset område i en medlemsstat, og at det var usandsynligt, at støttemodtageren ville tiltrække kunder fra andre medlemsstater (kundepektivet), samt at det ikke kunne forventes, at foranstaltningen ville have andet end en marginal indvirkning på grænseoverskridende investeringer eller etableringer (leverandørperspektivet).¹⁴ ...

⁹ Se statsstøttebegrebsmeddelelsens punkt 35-36.

¹⁰ Sag T-288/97, Friulia Venezia Giulia, Sml. 2001 II, s. 1619, præmis 41.

¹¹ Dom Air Liquide, C-393/04, præmis 36.

¹² Dom Italien mod Kommissionen, C-310/99, ECLI:EU:C:2002:143, præmis 85.

¹³ Se herom generelt Cees Dekker, The 'Effect on Trade between the Member States' Criterion: Is It the Right Criterion by Which the Commission's Workload Can Be Managed? (ESTAL 2/2017), hvor der også redegøres for, at Kommissionens nyere og mindre restriktive tilgang endnu ikke er bekræftet af EU's domstole. Vi har i vores vurderinger taget udgangspunkt i Kommissionens nye tilgang.

¹⁴ Statsstøttebegrebsmeddelelsen, punkt 196 og f.eks. SA.38920 – Påstået statsstøtte til Santa Casa de Misericordia de Tomar (SCMT), Portugal.

...

3.2.1 Særligt om kultur og bevarelse af kulturarven, herunder naturbeskyttelse

Kommissionens praksis har traditionelt været ganske restriktiv i forhold til, hvornår samhandlen kan anses for påvirket ved støtte til kulturelle institutioner. Dette kan illustreres med Kommissionens afgørelser i to danske sager om støtte til hhv. Geocenter Møns Klint og Dansk Skaldyrcenter, Nykøbing Mors. I sine afgørelser i disse sager fastslog Kommissionen, at det ikke kunne udelukkes, at samhandlen kunne være påvirket på grund af en forventet interesse og tilstrømning af turister fra andre medlemsstater.¹⁵

Kommissionen har imidlertid i forskellige sammenhænge givet udtryk for, at praksis inden for støtte til kultur og bevarelse af kulturarv har udviklet sig i en mindre restriktiv retning siden de ovennævnte danske afgørelser. Afgørelserne nævnes da heller ikke i Kommissionens meddelelse om statsstøttebegrebet.¹⁶

Kommissionen har for ganske nyligt fremhævet, at den generelt anser støtte til kultur og bevarelse af kulturarv for at have begrænset effekt på konkurrencen.¹⁷

Kommissionen har endvidere udtalt, at statsstøttereglerne ikke finder anvendelse på støtte til eksempelvis museer og historiske monumenter, der er rettet mod en lokal efterspørgsel, og som ikke tiltrækker udenlandske besøgende.¹⁸

På baggrund af den nyere praksis giver Kommissionen i statsstøttebegrebsmeddelelsen følgende eksempler på, hvornår samhandlen mellem medlemsstaterne ikke kan antages at blive påvirket:

¹⁵ Sag N216/05 – Danmark – Støtte til Geocenter Møns Klint, og sag SA.30649 – Statsstøtte til Dansk Skaldyrcenter.

¹⁶ Kommissionens meddelelse om begrebet statsstøtte i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde C/2016/2946.

¹⁷ Kommissions ændring af gruppefritagelsesforordningen vedtaget den 17. maj 2017, 12. betragtning, og Kommissionens Infrastructure Analytical Grid no. 5 – Construction of culture infrastructure, punkt 3. I tråd hermed hævdede Kommissionen meget betydeligt grænseværdierne for, hvornår medlemsstaterne kan yde lovlig statsstøtte uden forudgående notifikation til Kommissionen støtte til kultur og bevarelse af kulturarv, inden for rammerne af gruppefritagelsesforordningen (investeringsstøtte max 150 mio. EUR pr. projekt og driftsstøtte max 75 mio. EUR årligt pr. virksomhed), jf. artikel 1, stk. 3.

¹⁸ Kommissionens Infrastructure Analytical Grid no. 5 – Construction of culture infrastructure, punkt 10. Se også eksempelvis SA.34462 – Letland – Kulturprogram; og N 357/2007 – Ungarn – National Kulturfond.

”kulturelle begivenheder og enheder, der udfører økonomiske aktiviteter, men sandsynligvis ikke vil trække brugere eller besøgende væk fra lignende tilbud i andre medlemsstater. Kommissionen finder, at det kun er finansiering ydet til store og velkendte kulturelle institutioner og begivenheder i en medlemsstat, som promoveres uden for deres hjemregion, der vil kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne”¹⁹ (understregning tilføjet)

Kulturelle begivenheder og enheder dækker begrebsmæssigt samme brede spektrum af aktiviteter vedrørende kultur og bevarelse af kulturarv (herunder naturbeskyttelse) som nævnt ovenfor i afsnit 0.²⁰

I den engelske, franske og tyske version af statsstøttemeddelelsen fremgår det tilmed, at der skal være tale om bred/omfattende promovering uden for hjemregionen, for at samhandlen kan anses for påvirket: *”widely promoted”, ”on fait largement la publicité” og ”intensiv geworben”.*

Fra Kommissionens praksis kan nævnes sag N377/2007 om støtte til rekonstruktion af et nederlandsk skib fra 1600-tallet, hvor Kommissionen lagde vægt på, at aktiviteterne ikke nød international anerkendelse, at aktiviteterne var rettet mod en meget lokal efterspørgsel, at 75-85 % af de besøgende boede i en radius på 75 km, og at det var meget usandsynligt, at udenlandske turister ville rejse til Nederlandene alene for at besøge aktiviteterne omkring skibet.

I sag N257/2007 om tilskud til teaterproduktioner i Baskerlandet lagde Kommissionen bl.a. vægt på, at afstanden til potentielle konkurrerende enheder i andre medlemsstater (Frankrig) var over 50 km, at de støttede teaterproduktioner ikke ville blive opført uden for Spanien, at der var tale om små teatre, og at støttens størrelse i sig selv var begrænset (max. 400.000 EUR).

Aktivitetens størrelse indgår ofte i Kommissionens vurderinger af, hvorvidt det er sandsynligt, at aktiviteten vil tiltrække besøgende fra andre medlemsstater. Kommissionen fandt således i en sag om støtte til et center på Cypern for billedkunst og forskning, at målgruppen fortrinsvis var lokalbefolkningen, bl.a. i betragtning af centerets beskedne størrelse (sag SA.34466).²¹ I denne sag blev det også fremhævet, at der ikke var tale om bred promovering af aktiviteten uden for regionen, og at den geografiske beliggenhed gjorde det usandsynligt, at centret ville tiltrække

¹⁹ Statsstøttemeddelelsen punkt 197, litra b.

²⁰ Statsstøttemeddelelsen punkt 197, litra b.

²¹ Kommissionens Infrastructure Analytical Grid no. 5 – Construction of culture infrastructure, punkt 11.

udenlandske besøgende, som ikke ville være rejst til Cypern under alle omstændigheder.

I en sag om opførelse af et arkæologisk museum på Kreta lagde Kommissionen på tilsvarende vis vægt på, om de udenlandske besøgende måtte antages at ville have besøgt Kreta uanset museet, og at museet ikke ville blive promoveret bredt i Unionen (SA.36581). Kommissionen fandt således ikke, at museet i sig selv vil tiltrække flere turister fra andre medlemsstater til Kreta.

Den geografiske beliggenhed skal således tillægges betydning, men Kommissionen har omvendt også fundet, at det forhold, at en aktivitet er beliggende tæt ved landegrænserne ikke nødvendigvis udelukker, at den kun har lokal betydning og fokus på hjemlig turisme.²² I sag SA.35909 fandt Kommissionen eksempelvis, at en støttepakke i Tjekkiet i form af renovering af kulturelle monumenter, forbedring af adgangsforhold, parkering og toiletter til en mindre zoologisk have, oprettelse af vandrestier samt ikke-kommercielle aktivitetscentre, var rettet mod indenlandsk turisme uanset beliggenheden nær grænserne til Østrig og Slovakiet.

Kommissionen har givet udtryk for, at en aktivitets lokale opland skal vurderes ud fra følgende fire faktorer: 1) geografisk placering, 2) overvægt af lokale brugere, 3) den samlede kapacitet set i forhold til antallet af fastboende brugere, og 4) tilstedeværelsen af andre turismerelaterede faciliteter i området.²³

I sag SA.34891 (2012/N) anvendte Kommissionen flere af disse faktorer til at udelukke samhandelspåvirkning af støtte i Polen til renovering af to historiske bygninger og nærliggende omgivelser. Adgangen til området og bygningerne ville være åben for alle og gratis, men der ville også blive ydet støtte på ca. 1 mio. EUR til økonomiske aktiviteter i form af to lokaler til undervisning og konferencer (kapacitet til 20 personer i hvert lokale), en restaurant (kapacitet 20 personer) samt overnatningsfaciliteter (kapacitet 20 personer). Kommissionen lagde vægt på, at faciliteternes kapacitet i var så beskeden, at de næppe i sig selv kunne tiltrække turister fra andre medlemsstater, og at turister i området kunne vælge mellem et stort udvalg af andre conferencefaciliteter, restauranter og overnatningsmuligheder. Kommissionen fandt det også relevant at nævne, at området var et af områder med færrest turister i Polen. Kommissionen fandt, at udenlandske gæster i de

²² Se tilsvarende i SA.37904 – Tyskland, hvor et lægecenter var beliggende tæt på den franske grænse.

²³ Dette fremgår af Kommissionens udkast til Analytical Grid om støtte til infrastruktur til turismeformål og andre turismerelaterede aktiviteter, punkt 16.

støttede faciliteter kunne antages at ville have rejst til Polen under alle omstændigheder, og konkluderede derfor, at samhandelspåvirkning kunne så godt som udelukkes.

Endelig kan det nævnes, at Kommissionen også må antages at ville lægge vægt på, om der er udbydere af tilsvarende aktiviteter fra andre medlemsstater (leverandørperspektivet),²⁴ og at Kommissionen efter omstændigheder har lagt vægt på tilstedeværelsen af sprogbarrierer, der gør det mindre sandsynligt, at en aktivitet vil tiltrække turister fra andre medlemsstater.²⁵

3.3 Ny eller eksisterende støtte

EU-statsstøttere reglerne skelner mellem ny og eksisterende statsstøtte.²⁶

Kun ny statsstøtte og ændringer i eksisterende statsstøtte skal anmeldes til og godkendes af Kommissionen, jf. artikel 2, stk. 1, i procedureforordningen.

Som ny støtte betragtes ifølge procedureforordningens artikel 1, litra c), ” *enhver støtte, dvs. støtteordninger og individuel støtte, som ikke er eksisterende støtte, herunder ændringer i eksisterende støtte.*”

Af procedureforordningens artikel 17, stk. 1-3, sammenholdt med artikel 1, litra b), følger, at Kommissionens beføjelser til at kræve statsstøtte tilbagebetalt forfalder efter 10 år. Efter denne periode betragtes en sådan statsstøtte som eksisterende støtte, der ikke kan kræves tilbagebetalt (evt. tilbagebetalingskrav forældes).

...

²⁴ Kommissionens udkast til Analytical Grid om støtte til infrastruktur til turismeformål og andre turismerelaterede aktiviteter, punkt 17. Se tilsvarende sag SA.37963 – Det Forenede Kongerige – Glenmore Lodge, og SA.38920 – Portugal – Påstået statsstøtte til Santa Casa de Misericordia de Tomar (SCMT)

²⁵ N 293/2008 – Ungarn; og N 257/2007 – Spanien. Tilsvarende er fremhævet i forhold til støtte til lægecentre, jf. SA.37904 – Tyskland, og til et ældrecentre, og SA.38920 – Portugal – Påstået statsstøtte til Santa Casa de Misericordia de Tomar (SCMT).

²⁶ Rådets forordning nr. 1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.